

Arrest

nr. 216 079 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 30 oktober 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2017 wordt ten aanzien van verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest nr. 194 671 van 7 november 2017 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op 30 oktober 2017 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…) Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : C. (...) voornaam : E. (...) geboortedatum : (...).1964
geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>
nationaliteit : Russische Federatie
In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Ondanks de verschillende controles van de wijkagent stelde mevrouw zich niet in regel. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Zij verblijft volgens haar eigen verklaring reeds sinds december 2016 bij haar vriend. Ook na navraag bij de stad Oostende blijkt dat er geen procedures lopen voor mevrouw en dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene weigert bijgevolg zich in regel te stellen.

Betrokkene verklaart een Belgische vriend te hebben: S. K. (...) (...). Zij verblijft reeds geruime tijd in zijn woning zonder haar verder in regel te stellen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in.

Bovendien, geeft de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.

Het louter feit dat S. K. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Rusland. Zowel betrokkene als S. K. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Zij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...)"

Op 12 december 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot intrekking van de beslissing van 30 oktober 2017 waarbij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen. Bij arrest nr. 197 669 van 10 januari 2018 van de Raad wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven. Bij arrest nr. 199 579 van 12 februari 2018 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* zijn er geen redenen om aan te nemen dat de verwerende partij niet zou instemmen met de vordering.

3. Over de ontvankelijkheid

Op 12 december 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot intrekking van de beslissing van 30 oktober 2017 waarbij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster dat de beslissing van 30 oktober 2017 waarbij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen inmiddels werd ingetrokken. De raadsman van verzoekster laat gelden dat het thans bestreden inreisverbod niet werd ingetrokken en het als *accessorium* van de beslissing van 30 oktober 2017 waarbij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

(bijlage 13septies) werd genomen eveneens uit het rechtsverkeer dient te verdwijnen. Bovendien laat de raadsman van verzoekster nog gelden dat verzoekster inmiddels in het bezit is van een F-kaart, wat niet kan bestaan naast de thans bestreden beslissing, vandaar de vraag om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: “(d)e beslissing tot verwijdering van 30/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod”.

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. (...)”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In casu ging het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 oktober 2017 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had vastgesteld dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 oktober 2017, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, bij beslissing van 12 december 2017 door de verwerende partij werd ingetrokken, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door verzoekster tegen de bestreden beslissing aangevoerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET